

Ружића, насиља у српским школама је више него раније. Туку се сви са свима, деца са децом, родитељи са родитељима, деца са наставницима, наставници са родитељима... И још је више насиља, али га директори крију да приграбе следећи мандат. Ћути, може и горе! Може, свакако, али може и боље! Зашто никада нико не каже да може и боље?!

Не треба да се чудимо каква су нам деца. Они су наше огледало. Сведочимо срозавању моралних норми деведесетих, а интензивно понижавање у школама почело је после две хиљадитих. Још тада је отворен лов на слабије и васпитаније.

Родитељ ученика из Ниша претукао наставника српског језика због слабе оцене; два родитеља из Сомбора тукла професора хемије; у Врњачкој Бањи ученик трећег разреда средње школе претукао професора бејзбол палицом; ученик осмог разреда физички насрнуо на наставницу

Одавно смо на дну, сада се само по њему вучемо. Дрљамо без наде да ће ико схватити о чему причамо, зашто штрајкујемо и шта тражимо. Гушимо се у свеопштем вашару насилника и насиља, од Скупштине Србије, па надоле или нагоре, ако вам је драже

ликовног, у Новом Саду. Другови су стајали и навијали: „Удари је, удари је”. У Пироту гимназијалац напао професорку француског; у Врању је нападнут професор математике; у Београду претучена наставница географије. Задобила је тешке телесне повреде; пре шест година професорка из Младеновца је због опкладе наред часа добила шамар. Деца су се кладила да један од њих не сме. А смео је! Да не заборавимо да смо у Сремској Митровици 2019. године имали невероватно насиље ученика над директором школе... Мучно је ово и писати и читати, знам. Много је случајева из свих претходних година, из малих и већих места, по једном сличних, брутални су и бесрамни.

Одавно смо на дну, сада се само по њему вучемо. Дрљамо без наде да ће ико схватити о чему причамо, зашто штрајкујемо и шта тражимо. Гушимо се у свеопштем вашару насилника и насиља, од Скупштине Србије, па надоле или нагоре, ако вам је драже. Много тога што је некада било неморално, сада је друштвено прихватљиво, чак пожељно понашање. Тренутно је у току ријалити у коме је трогодишње дете. Уместо цртаћа гледа порњиће, уживо. И оно ће некада порастати... Школа у коју смо ми ишли више не постоји, а питање је каква је уопште судбина образовања. Народ

који јефтино купује дипломе не воли ни школу, ни учитеље. Ипак, не купују сви, не „пеглају” сви, не мрзе сви.

У оваквим ситуацијама, демотивисани, деморалисани и малтретирани просветни радници имају само једни друге и јавно мњење. Не прихватам да седимо и чекамо да се у школу унесе ручна бомба или аутоматска пушка и да све оде бестрага. Савија се младо пруже, треба кренути од најмлађих. То је урадила Ирска и успела да смањи насилничка понашања. Зашто не бисмо и ми, ко нам брани?

Могли бисмо сви заједно да будемо за једно, бољитак деце и свих који са њима раде. А још увек је много више добре деце, само су невидљива јер се бавимо битангама. Букети младости, духовне лепоте и памети пролазе поред нас тихо и одлазе далеко.

Ми из Уније синдиката просветних радника Србије почињемо! Придружите нам се! Родитељи, синдикати, садашњи и бивши ђаци, хајде да 1. децембра 2022. године кажемо: „Е, сад је стварно доста!” Станемо уз наставнике који тога дана неће ући у учионице, дајмо им подршку тако што ћемо изаћи на тргове српских градова.

Ову црвену линију не смемо прећи. Овај сигнал не смемо занемарити. Овај догађај не смемо заташкати. Што нас буде више, што будемо гласнији, живуљке из власти боље ће нас чути.

Не знам да ли ћемо успети, али ако не покушамо, сигурно нећемо!

Стоп насиљу у школама!

Ауторка је председница Уније синдиката просветних радника Србије

Насиља у српским школама је више него раније. Туку се сви са свима, деца са децом, родитељи са родитељима, деца са наставницима, наставници са родитељима... Али га директори крију да би приграбили следећи мандат